

Arrest

nr. 65 946 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BAKI, loco advocaat S. BUYSSE, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. Op 9 maart 2010 ging uw echtgenoot M. A. (...) naar een café in de buurt van zijn werk. Hij werkte bij een carrosserie. In het café zag hij 2 kerels, waarvan 1 een klant was van hem. Hij ging met hen spreken. Iets later werden ze alle 3 aangehouden door de ROVD van het Navolaksi-district. Uw man werd verdacht van medewerking aan terrorisme. Op 10 maart 2010 kwam de politie naar uw woning en hielden een huiszoeking. Nadien kwamen ze tijdens de opsluiting van uw man nogmaals langs voor een huiszoeking. Op 5 mei 2010 kwam uw man vrij, nadat familieleden hem hadden vrijgekocht voor 300.000 roebels. Uw man heeft na zijn vrijlating klacht ingediend tegen de onderzoeksrechter en 2 agenten. Sinds 6 mei 2010 leefde uw man ondergedoken bij familieleden in Tsjetsjenië en Khasavyurt. Op 8 mei kwamen de agenten opnieuw langs voor een huiszoeking. U werd door de agenten meermaals bedreigd, om zo te kunnen

achterhalen waar uw man verbleef. Ze raadden u ook aan door te geven aan uw man dat hij zijn klacht diende in te trekken. In juni 2010 kwamen de agenten een laatste keer langs op zoek naar uw man. Uw echtgenoot vroeg u om het land te verlaten. Uw oom, M. I. (...), besloot u te helpen en op 10 augustus vroeg hij uw documenten. Toen ontdekte u dat uw paspoort verdwenen was. U vermoedt dat dit tijdens een huiszoeking is meegenomen door de agenten. U gaf uw oom een kopie van uw paspoort. Op 31 augustus kreeg u uw documenten terug. U werkte tot uw vertrek in een apotheek in de stad. U verliet Khasavyurt uiteindelijk op 17 september 2010, samen met uw minderjarige kinderen K. (...) en A. (...), met de bus. Op 18 september 2010 zijn jullie in Moskou aangekomen. Jullie stapten over in een mini-bus. Daar gaf uw oom de voor u gemaakte (valse) reispaspoorten aan de chauffeur. Jullie reisden vanuit Moskou verder naar België, dat jullie op 21 september 2010 bereikten. Op 22 september diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag hebt u de volgende documenten voorgelegd: een kopie van de 1e 2 pagina's van uw binnenlands paspoort, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteakte van uw dochter K. (...), de originele geboorteakte van uw zoon A. (...) en een document betreffende de aanhouding van uw man op 9 maart 2010."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie hebt verlaten omdat u vreest voor persoonlijke problemen naar aanleiding van de problemen die uw echtgenoot M. A. (...) kende na zijn aanhouding op 9 maart 2010 en de daaropvolgende klacht die uw man indiende (CGVS 22/12/2010, p.13, p.23).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de aanhouding van uw echtgenoot gekend zou hebben aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de zaak waarvoor uw man werd aangehouden op 9 maart 2010. Zo kon u niet zeggen wie de 2 andere personen waren die samen met uw man werden aangehouden (CGVS 22/12/2010, p.14). U weet daarnaast niet zeker of deze 2 personen later effectief in verdenking zijn gesteld (CGVS 22/12/2010, p.13). U verklaarde dat u hierover niets aan uw man vroeg omdat hun namen u niet interesseerde (CGVS 14/02/2011, p.9). U verklaarde dat uw man op 5 mei werd vrijgelaten, nadat zijn ouders 300.000 roebels betaalden aan een onderzoeksrechter, maar u kunt de naam van deze onderzoeksrechter niet geven (CGVS 22/12/2010, p.15), waarbij u eveneens verklaarde dat de naam van de onderzoeksrechter u niet interesseert (CGVS 22/12/2010, p.22). Dergelijke desinteresse voor de personen die de directe aanleiding waren van de problemen en de problemen van uw man zelf doet afbreuk aan de ernst van de door u verklaarde vrees.

Daarnaast verklaarde u dat uw man nadien een klacht had ingediend naar aanleiding van zijn aanhouding en de omstandigheden van de vasthouding, waarna u verschillende malen werd lastig gevallen en werd aangemaand uw man te zeggen dat hij zijn klacht diende in te trekken (CGVS 22/12/2010, p. 15, p.16, p.19). U kon echter geen verdere informatie omtrent deze klacht weergeven. Zo wist u niet waar, wanneer en tegen wie concreet uw man deze klacht had ingediend, noch wat het resultaat van deze klacht was (CGVS 22/12/2010, p.15; CGVS 14/02/2011, p.12-13). Hierbij kan worden opgemerkt dat u in de periode na de feiten tot uw vertrek, respectievelijk van 9 maart 2010 tot 17 september 2010, slechts enkele pogingen hebt ondernomen om zich te informeren. Enerzijds verklaarde u dat u niet terecht kon bij uw schoonfamilie, gezien uw positie binnen het gezin (CGVS 14/02/2011, p.8, p.11, p.12, p.13). Anderzijds verklaarde u dat u tot 16 september 2010, de dag voor uw vertrek, werkte in een apotheek in Khasavyurt. U heeft zich echter op geen enkel moment proberen te informeren via uw collega's of klanten van de apotheek (CGVS 14/02/2011, p.10, p.17). Daarnaast verklaarde u dat uw oom, M. I. (...), veel connecties had waardoor u het land kon verlaten (CGVS 22/12/2010, p.23; CGVS 14/02/2011, p.7). U liet echter na te vragen wie deze connecties waren en hebt evenmin via hem geprobeerd informatie te bekomen inzake uw problemen en deze van uw man (CGVS 14/02/2011, p.7, p.18). Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Er kan immers redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt zich te informeren in verband met essentiële aspecten van zijn asielrelaas.

Betreffende het document inzake de aanhouding van uw man op 9 maart 2010 (Zie document 5 in groene map), kon u evenmin aangeven door wie concreet dit document werd uitgereikt, waarbij u verklaarde door een onderzoeksrechter, maar kon u verder geen enkele informatie weergeven omtrent deze persoon (CGVS 22/12/2010, p.9, p.15). Dit document bevat eveneens geen officiële hoofding, noch een officiële stempel. Toen u hiernaar gevraagd werd, gaf u aan dat u niet wist of hier

een officiële stempel diende op te staan (CGVS 22/12/2010, p.14). Het is hierbij eveneens merkwaardig dat, hoewel u verklaarde dat uw schoonouders het document de dag na de aanhouding van uw echtgenoot hadden ontvangen (CGVS 22/12/2010, p.8-9), u pas een week voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 22 december 2010 er aan dacht dit document te vragen aan uw schoonouders (CGVS 22/12/2010, p.9). In dit verband is het opmerkelijk dat er onderaan de kopie 'kopie voor echt' staat genoteerd, dit echter zonder officiële stempel. Hierbij wist u niet door wie dit genoteerd was, noch of hierbij een officiële stempel diende aangebracht te worden (CGVS 14/02/2011, p.18). Bijkomend kan er op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties. Mede door het ontbreken van een officiële hoofding en officiële stempel van de betreffende instantie, rijzen twijfels over de authenticiteit van dit document, dat bovendien slechts een faxkopie is waarvan de bewijswaarde sowieso gering is.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. U verklaarde dat u nog op regelmatige basis contact hebt met uw ouders en een week voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 22 december 2010 had u nog contact met uw schoonouders (CGVS 22/12/2010, p.3, p.9), maar u hebt niet meer geïnformeerd naar de stand van zaken betreffende uw problemen of de problemen van uw man (CGVS 22/12/2010, p.21). U hebt evenmin geïnformeerd naar de stand van zaken betreffende de klacht die uw echtgenoot neerlegde (CGVS 22/12/2010, p.16). Hierbij kan eveneens worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw man, zij het ondergedoken, na uw vertrek nog regelmatig te Khasavyurt bij familieleden verbleef (CGVS 22/12/2010, p.4, p.16). U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat sinds midden januari 2011 uw gsm verloren is geraakt, waardoor u geen contact meer heeft met uw schoonouders (CGVS 14/02/2011, p.3). U verklaarde echter dat u nog wel contact had met uw moeder, die uw schoonouders op de hoogte bracht van uw toestand in België (CGVS 14/02/2011, p.19). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om via uw moeder terug in contact te komen met uw schoonouders (CGVS 14/02/2011, p.19). Het feit dat u dit naliet ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u over land vluchtte naar Moskou en vervolgens naar België, maar kan geen verdere details geven over de landen en/of steden via dewelke u hebt gereisd (CGVS 22/12/2010, p.10-11). U reisde in het bezit van (valse) internationale paspoorten. U bleek echter nauwelijks op de hoogte van de identiteitsgegevens (geboortedatum, foto...) die hiervoor zouden gebruikt zijn (CGVS 22/12/2010, p.11). U vermoedt dat het paspoort op uw naam staat (CGVS 22/12/2010, p.8). U bent evenmin op de hoogte of het valse paspoort al dan niet een visum bevatte en u kent dus ook geen details met betrekking tot een eventueel visum (CGVS 22/12/2010, p.11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en dat u niet zou zijn ingelicht door de smokkelaar aangaande de gegevens in het paspoort en wat er diende te gebeuren in geval van controle aan de grensposten (CGVS 22/12/2010, p.11). Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen (CGVS 22/12/2010, p.12). Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezig geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit

te sluiten dat er ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Het document betreffende de aanhouding van uw man op 9 maart 2010 werd hierboven reeds besproken. De kopie van de 1e 2 pagina's van uw binnenlands paspoort, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteakte van uw dochter en de originele geboorteakte van uw zoon bevatten louter persoonsgegevens en gegevens omtrent uw huwelijk, die in deze beslissing niet betwist worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 17 augustus 2010 om haar zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Zij laat gelden dat *"er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Verzoekster staat deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en meent dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekster kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 augustus 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in en verwijst nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel vanuit haar *"uitgebreide persoonlijke ervaring"* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Zij beweert dat zo de inhoud van het Cedoca-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd. Verzoekster haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Dagestan en Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009, *Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*, waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijst verzoekster naar de woorden van *"de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*.

Verzoekster voert aan dat zij zich wél interesseerde in de problemen van haar man, maar dat zij geen tijd had om hierover meer informatie te bekomen. Bovendien waren er veel mensen bij verzoekster thuis op de dag van de vrijlating van haar echtgenoot en de dag erna. Wat betreft de twee mensen die samen met haar echtgenoot werden aangehouden, weet verzoekster enkel dat zij geen vrienden waren van haar echtgenoot, maar dat een van hen zijn auto door haar echtgenoot had laten repareren.

Verzoekster verklaart dat de connecties van haar oom enkel Moskou betreffen, niet Khasavryut, waardoor hij haar niet kon helpen met haar probleem, enkel met de reis.

Betreffende het document van de aanhouding, stelt verzoekster dat dit op 10 maart werd afgegeven, in het midden van de dag. Waarom dit document geen officiële stempel bevat, verklaart verzoekster niet te weten. Zij laat eveneens gelden dat zij dit document pas later bijhad omdat ze zich had moeten haasten. Verzoekster herhaalt vervolgens dat zij haar GSM is kwijtgeraakt, waardoor ze geen contact meer had met haar schoonfamilie. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij haar moeder had gebeld en gevraagd had hoe het was met de problemen van haar man, maar dat haar ouders zeiden dat er geen nieuws was.

Verzoekster benadrukt nog dat *“etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten lopen wel een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling”*.

Voorts verwijst verzoekster naar een rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA) dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en beweert dat de motivering van de commissaris-generaal louter een standaardmotivatie betreft.

Aangaande het Cedoca-rapport, laat zij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie van hen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij haalt de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* (zie het verzoekschrift, p. 9-10) en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens haar *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 10), maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder beweert zij dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoekster houdt voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Zij beweert dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”* (zie het verzoekschrift, p. 11). Zij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”* (zie het verzoekschrift, p. 11).

Verzoekster verwijst ten slotte nog naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Zij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.4.

Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Bovendien verwijst het verzoekschrift naar Tsjetsjenië terwijl verzoekster haar problemen kende in Dagestan.

Verzoekster is er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoeksters citaat van *“de wijze woorden van de Voorzitter”* (zie verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de motieven in de bestreden beslissing en acht dit dan ook geen dienstig verweer.

Betreffende verzoeksters verklaringen aangaande haar interesse voor de problemen van haar man, de twee mannen die samen met haar echtgenoot werden aangehouden, de connecties van haar oom, het aanhoudingsdocument en het contact met haar thuisland nadat zij haar GSM had verloren, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar argumentatie in gebreke blijft.

De Raad benadrukt verder dat elk asioldossier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoekster; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekster beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee zij evenwel niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Verzoeksters kritiek in haar verzoekschrift dat verweerder zich enkel steunt op *“achterhaalde rapporten”* (p. 10) neemt de Raad ook niet aan; er wordt trouwens opgemerkt dat verzoekster in haar verzoekschrift enkele regels verder zelf verwijst naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoekster verwijst naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en *“tal van andere Europese landen”*, herhaalt de Raad dat in beginsel elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bovendien benadrukt de Raad dat richtlijn 2004/83/EG (de zogenaamde Kwalificatierichtlijn) minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de Richtlijn vastgelegde minimumnormen. Hoe dan ook toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing

niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in de Belgische wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt verder dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, onder andere aangezien verzoeksters informatie naar Tsjetsjenië verwijst terwijl zij haar problemen kende in Dagestan.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Van verzoekster werd terecht de erkenning van de status van vluchteling geweigerd.

Bij een ongeloofwaardig relaas is de verwijzing van verzoekster naar het ontbreken van een intern vestigingsalternatief, niet dienend.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden.

3.3. Verzoekster vraagt dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hem een schending van artikel 3 en 6 EVRM uitmaken. Ook voert zij een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

3.4. Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoekster omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas en in Dagestan geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van herkomst

een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, daar verzoeksters informatie naar Tsjetsjenië verwijst terwijl zij haar problemen kende in Dagestan.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die deze informatie in een ander daglicht stelt.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE